

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Artur Pokojski

Przy udziale Prokuratora Joanny Karnat

po rozpoznaniu w dniach 19.04.2016r., 09.09.2016r., 20.12.2016r., 17.01.2017r., 21.03.2017r., 11.05.2017r., 08.06.2017r., 08.08.2017r. na rozprawie sprawy:

D. K., syna J. i R. z domu G., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. W dniach 08-9 października 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. L. i R. P., usiłował doprowadzić B. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł poprzez wprowadzenie jej w błąd co do konieczności wymiany licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję P. Ż. – wnuka w/w oraz zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

i

R. P., syna J. i M. z domu K., urodzonego (...) w G.

Oskarżonego o to, że:

2. (zarzut 7 a/o) W dniu 13 czerwca 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził K. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 30 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiany licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

3. (zarzut 8 a/o) W dniu 15 czerwca 2012 roku w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.000 zł, czym działał na szkodę K. B., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

4. (zarzut 9 a/o) W dniu 10 lipca 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził I. Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 20 zł i nie większej niż 50 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiany licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

5. (zarzut 10 a/o) W dniu 12 lipca 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z J. S., doprowadził B. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności sprawdzenia instalacji elektrycznej i wymiany gniazdek prąd podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

6. (zarzut 11 a/o) W dniu 13 lipca 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić J. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiany licznika oraz podanie za pracownika

firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty pieniędzy przez w/w, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k.

7. (zarzut 12 a/o) W dniu 13 lipca 2012 roku w G. używając przemocy w postaci kopania J. W. w pośladki dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czerwonego portfela w formie kosmetyczki z zawartością pieniędzy w kwocie 300 zł, czym działał na szkodę J. W., tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

8. (zarzut 13 a/o) W dniu 13 lipca 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia biżuterii w postaci złotego pierścionka z różowym koralikiem, złotego pierścionka z topazem koloru szarego, złotej obrączki i srebrnego łańcuszka o łącznej wartości około 1000 zł, czym działał na szkodę A. M., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

9. (zarzut 14 a/o) W dniu 13 lipca 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, usiłował doprowadzić A. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 150 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiary licznika i podanie się za pracownika firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty pieniędzy przez w.w, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

10. (zarzut 15 a/o) W dniu 13 lipca 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, usiłował doprowadzić J. J. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do faktu wykonywania usługi sprawdzenia gniazdek elektrycznych i spisania stanu licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty żądanej kwoty przez w.w, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

11. (zarzut 16 a/o) W dniu 16 lipca 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, usiłował doprowadzić J. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w nieustalonej kwocie poprzez wprowadzenie w błąd co do faktu wykonywania usług elektrycznych oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty pieniędzy przez w.w, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

12. (zarzut 17 a/o) W dniu 18 lipca 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, usiłował doprowadzić W. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiary licznika i podanie się za pracownika firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty pieniędzy przez w.w, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

13. (zarzut 18 a/o) W dniach 21-23 sierpnia 2012 roku w G., działając ze z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 350 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do faktu uszkodzenia w jej mieszkaniu gniazdek elektrycznych i konieczności ich naprawy oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

14. (zarzut 19 a/o) W dniu 22 sierpnia 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, usiłował doprowadzić H. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 150 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiary licznika gazowego oraz podanie się za pracownika gazowni, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty pieniędzy przez w.w, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

15. (zarzut 20 a/o) W dniu 13 września 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, usiłował doprowadzić I. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiary licznika oraz podanie

się za pracownika firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty pieniędzy przez w.w, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

16. (zarzut 21 a/o) W dniu 17 września 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził B. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiany licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

17. (zarzut 22 a/o) W dniu 18 września 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził H. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiany licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

18. (zarzut 23 a/o) W dniu 19 września 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Z. V. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiany licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

19. (zarzut 24 a/o) W dniu 02 października 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. R. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 300 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiany licznika faktu wykonywania usług sprawdzenia gniazdek oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

20. (zarzut 25 a/o) W dniach 08-09 października 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z K. L. i D. K., usiłował doprowadzić B. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiary licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję P. Ż. – wnuka w/w oraz zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

21. (zarzut 26 a/o) W nieustalonym czasie, nie wcześniej niż w maju 2012 roku i nie później niż w dniu 9 października 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z J. S., doprowadził B. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do faktu wykonywania usług sprawdzenia gniazdek oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

oraz

J. S., syna P. i J. z domu B., urodzonego (...) w Z.

oskarżonego o to, że:

22. (zarzut 27 a/o) w dniu 28 maja 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić W. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do wykonywania usług elektrycznych oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę w/w. tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

23. (zarzut 28 a/o) w dniu 12 lipca 2012 roku w (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z R. P., doprowadził B. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 50 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności sprawdzenia instancji elektrycznej i wymiany gniazdek oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

24. (zarzut 29 a/o) w dniu 26 września 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z K. L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić I. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności wymiany licznika, piecyka gazowego i instalacji

gazowej oraz podanie się za pracownika gazowni, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zapłaty pieniędzy przez w/w. tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

25. (zarzut 30 a/o) w dniu 26 września 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z K. L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził I. Ż. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 60 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do konieczności naprawy instalacji gazowej oraz podanie się za pracownika gazowni, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

26. (zarzut 31 a/o) W dniu 27 września 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z K. L., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.000 zł, czym działał na szkodę M. K., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

27. (zarzut 32 a/o) W nieustalonym czasie, nie wcześniej niż w maju 2012 roku i nie później niż w dniu 9 października 2012 roku w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z R. P., doprowadził B. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 100 zł poprzez wprowadzenie w błąd co do faktu wykonywania usługi sprawdzenia licznika oraz podanie się za pracownika firmy energetycznej, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

I. Oskarżonego D. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i za to, przy zastosowaniu art. 37 a k.k., art. 14 § 1 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka;

II. Oskarżonego R. P. uznaje za winnego popełnienia przestępstw zarzucanych mu w punktach 2, 4, 5, 6, 9 – 21 zarzutów (7,9,10,11 i 14-26 zarzutów a/o) z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 14 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

III. Oskarżonego R. P. uznaje za winnego popełnienia przestępstw zarzucanych mu w punktach 3 i 8 zarzutów (8 i 13 zarzutów a/o) z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazuje go na karę 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. Oskarżonego R. P. uznaje za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie 7 zarzutów (12 zarzutów a/o) i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na mocy art. 280 § 1 k.k. skazuje go na karę 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

V. Na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone wobec oskarżonego R. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 4 (cztery) lat pozbawienia wolności;

VI. Na mocy art. 46 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego R. P. obowiązek naprawienia szkody na rzecz:

- K. B. w kwocie 1030 (trzydzieści) złotych,
- I. Ż. w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych,
- B. R. w kwocie 25 (dwadzieścia pięć) złotych,
- J. W. w kwocie 300 (trzysta) złotych,
- A. M. w kwocie 1000 (tysiąc) złotych,
- M. G. w kwocie 350 (trzysta pięćdziesiąt) złotych,
- B. M. w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- H. L. w kwocie 100 (sto) złotych,
- M. R. (1) w kwocie 300 (trzysta) złotych,
- B. B. w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych,

VII. oskarżonego J. S. uznaje za winnego popełnienia przestępstw zarzucanych mu w punktach 22 – 25 , 27 zarzutów (27-30,32 zarzutów a/o) z tym ustaleniem, że stanowią one ciąg przestępstw i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 91 § 1 k.k., art. 14 § 1 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego J. S. uznaje za winnego popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w punkcie 26 zarzutów (31 zarzutów a/o) i za to, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na mocy art. 85 k.k, art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone wobec oskarżonego J. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. na mocy art. 46 § 1 k.k. nakłada na oskarżonego J. S. obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych:

- B. R. w kwocie 25 (dwadzieścia pięć) złotych,
- I. Ż. w kwocie 30 (trzydzieści) złotych,
- M. K. w kwocie 500 (pięćset) złotych,

XI. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w: wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1, wykazie nr (...) pod poz. 1, wykazie dowodów rzeczowych nr 258/12 pod. poz. 1, wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1-6, 8-9, 11-15, 18-23, 35-37, 40, 42-46, wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 47-49, wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1 (karty 246, 310, 388, 509, 514, 715 akt II K 23/14);

XII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. (2) kwotę 1653,12 zł (tysiąc sześćset pięćdziesiąt trzy złote 12/100) z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu D. K.;

XIII. na mocy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 § 1 k.p.k. obciąża oskarżonych kosztami postępowania w sprawie, w tym opłatami w kwotach: od D. K. w kwocie 600 (sześćset) złotych, od R. P. w kwocie 400 (czterysta) złotych, od J. S. w kwocie 300 (trzysta) złotych.

II K 705/14

UZASADNIENIE

Wobec złożenia przez Prokuraturę Rejonową G. wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu w stosunku do oskarżonego R. P., zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k., Sąd ograniczył uzasadnienie w stosunku do tego oskarżonego jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć. Natomiast uzasadnienie wyroku sporządzono w całości co do oskarżonego D. K., zgodnie z wnioskiem jego obrońcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 października 2012 roku do mieszkania znajdującego się przy ulicy (...) udał się R. P. z nieznanym mężczyzną. W mieszkaniu zastali B. R., której powiedzieli, że muszą wymienić liczniki, co będzie kosztować 100 złotych. B. R. oznajmiła mężczyznom, że nie posiada takiej kwoty pieniędzy i że będzie mogła im zapłacić w dniu następnym. W

związku z tym mężczyźni wyszli z mieszkania i zapowiedzieli, iż przyjdą następnego dnia około godziny 12. W tym czasie B. R. zadzwoniła do swojego wnuka M. Ż., któremu powiedziała, iż potrzebuje pieniędzy na wymianę liczników. M. Ż. nabierając podejrzeń, co do rzeczywistych zamiarów owych mężczyzn, przyjechał w dniu 09 października 2012 roku do swojej babci B. R. i tam oczekiwał na przyście elektryków.

Dowód: zeznania świadka M. Ż. – k. 26-26v (akta II K 23/14); wyjaśnienia oskarżonego K. L. – k. 72 (akta II K 23/14); wyjaśnienia oskarżonego R. P. – k. 107 (akta II K 23/14); .

W dniu 09 października 2012 roku około godziny 10 K. L., R. P. i D. K. wsiedli do samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) i pojechali na ul. (...). Pojazdem kierował D. K., który wiedział gdzie ma jechać i nie był instruowany przez pozostałych mężczyzn. Po dojechaniu na miejsce, R. P. i K. L. udali się do mieszkania B. R., a D. K. został w samochodzie i czekał na nich, za co miał dostać część pieniędzy, które uda się im wyłudzić. Po wejściu do mieszkania B. R., R. P. i K. L. oświadczyli, iż przyszli w sprawie wymiany licznika, w tym czasie przebywający w kuchni M. Ż. wyszedł do nich i zapytał ile będzie kosztować ta usługa oraz żeby podali swoje dane osobowe. Wtedy obaj mężczyźni udali się w stronę drzwi wejściowych. M. Ż. próbował ich zatrzymać, jednak udało im się wyjść z mieszkania, w związku z czym M. Ż. wybiegł za nimi. Mężczyźni wybiegli w różne strony, a M. Ż. pobiegł za R. P., który wsiadł do samochodu marki O. (...), którym wcześniej wszyscy przyjechali i odjechał razem z D. K.. W tym czasie K. L. zatrzymał patrol policji, który zauważył wybiegających z mieszkania mężczyzn.

Dowód: zeznania świadka M. Ż. – k. 26v-27v (akta II K 23/14); wyjaśnienia oskarżonego K. L. – k. 72-73, 131 (akta II K 23/14); wyjaśnienia oskarżonego R. P. – k. 107-108, 139 (akta II K 23/14).

Oskarżony D. K. nie przyznał się do zarzucanego czynu. Wyjaśnił, iż zna R. P., gdyż zamieszkiwał on u niego oraz pracowali razem w Stoczni (...). K. L. poznał przez R. P.. D. K. wyjaśnił także, iż podwoził czasem pozostałych mężczyzn w różne miejsca na ich prośbę. Nigdy nie wiedział jednak w jakim celu i co ci mężczyźni robią na miejscu. Potwierdził również, iż otrzymał raz od R. P. 50 zł, które miały być zapłatą za paliwo i nie wiedział on, że pieniądze te pochodzą z wyłudzeń.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 85-86 (akta II K 23/14) k. – 399-399v (akta II K 705/14).

Oskarżony D. K. ma 35 lat. Wykształcenie podstawowe, bez zawodu, pracuje jako kierowca, opiekun klienta w firmie handlowej. Zarabia z tego tytułu około 3400 zł brutto, nie posiada majątku. Jest kawalerem, żyje w konkubinacie, posiada jedno dziecko na utrzymaniu. Stan zdrowia dobry, nieleczony psychiatrycznie ani odwykowo. D. K. był karany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku z dnia 23.01.2015 roku za czyn z art. 278 § 1 k.k.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 85-86 (akta II K 23/14) k. – 399-399v (akta II K 705/14), dane o karalności k. 549-550.

Sąd zważył co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego D. K. co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego, dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: wyjaśnień współoskarżonych R. P. i K. L., a także w oparciu o zeznania świadka M. Ż..

Sąd za wiarygodne uznał wyjaśnienia K. L. złożone pierwotnie w postępowaniu przygotowawczym. Wyjaśnieniom złożonym ponownie w toku postępowania przygotowawczego w dniu 10.10.2013 r. Sąd dał wiarę tylko w części w jakiej przyznał się do zarzucanych mu czynów. Zeznania te za niewiarygodne uznał Sąd w zakresie w jakim wyjaśnił, iż nie pamięta, czy D. K. wiedział w jakim celu udali się oni do mieszkania przy ulicy (...) oraz, czy był ustalony z nim podział pieniędzy uzyskanych z wyłudzeń. Pierwsze wyjaśnienia K. L. złożone podczas jego zatrzymania były bardzo szczegółowe i dokładnie opisywał on dokonane czyny. Ponadto wyjaśnienia te były złożone niejako „na gorąco” zaraz po schwytaniu go na gorącym uczynku, kiedy to K. L. nie miał możliwości skontaktować się z pozostałymi

współoskarżonymi i ustalić z nimi wersję wydarzeń. Dlatego właśnie tym wyjaśnieniom Sąd dał wiarę w całości. K. L. w swoich pierwotnych wyjaśnieniach wyraźnie zazaczył, iż jadąc razem z R. P. i D. K. na ulicę (...), prowadząc samochód, wiedział gdzie ma jechać i nie był przez żadnego z nich instruowany, co sugeruje, iż prawdopodobnie był już wcześniej w tym miejscu i wiedział w jakim celu tam jada. W swoich następnych wyjaśnieniach K. L. potwierdził, iż wszyscy we trzech wiedzieli po co jechali do mieszkania i że byli umówieni, iż podział zysków z wyłudzeń będzie dzielony na nich trzech. Wyjaśnienia te mają przede wszystkim poparcie w wyjaśnieniach drugiego z współoskarżonych R. P., który potwierdził, że w wykonaniu czynu przy ulicy (...) działali we trzech razem z K. L. i D. K., a zysk z wyłudzeń miał być podzielony po równo. Wprawdzie w swoich późniejszych wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego w dniu 10.10.2013 roku stwierdził, iż nie pamięta, czy był ustalany podział zysków razem z D. K. i wyglądało to bardziej, jakby D. K. nie wiedział w jakim celu pojechali do mieszkania przy ul. (...). Jednakże należy zaznaczyć, iż wyjaśnienia te zostały złożone ponad rok od ostatnich wyjaśnień, więc oskarżony mógł już nie pamiętać pewnych okoliczności, jak sam z resztą wskazał. Ponadto wyjaśnienia te zostały złożone po długim okresie czasu, kiedy przebywał na wolności wraz z innymi współoskarżonymi i mógł z nimi ustalić określoną treść wyjaśnień, by chronić D. K.. Dlatego Sąd uznał, iż wyjaśnieniom tym, w porównaniu z wyjaśnieniami złożonymi przez tego oskarżonego świeżo po zatrzymaniu, nie można nadać waloru wiarygodności.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom R. P. w zakresie, w jakim przyznał się on do zarzucanych mu czynów i potwierdził, iż D. K. podwoził go i K. L. do mieszkania, w którym próbowali wyłudzić pieniądze. Sąd dał także wiarę jego wyjaśnieniom w zakresie w jakim potwierdził w nich, że D. K. wiedział o dokonywanych przez nich czynach i że umówiony między nim był podział zysków z tych przestępstw w zamian za podwożenie pod wskazane adresy. Wyjaśnienia R. P. są przede wszystkim zgodne i pokrywają się z wyjaśnieniami oskarżonego K. L. w zakresie, w jakim wyjaśnił, iż do mieszkania przy ulicy (...) zawiózł ich D. K.. Sam oskarżony nie kwestionował także tego faktu. Zbieżne z wyjaśnieniami oskarżonego K. L. są także wyjaśnienia R. P. odnośnie tego, że D. K. wiedział na czym polegała ich działalność i że byli umówieni co do podziału zysków z tych czynów w zamian za podwożenie przez D. K.. Wprawdzie R. P. w swoich pierwszych wyjaśnieniach, jak i kolejnych (po za wyjaśnieniami z dnia 21.10.2012 r.) twierdził, że D. K. podwoził ich pod wskazane adresy, ale nie wiedział w jakim celu tam jeżdżą i nie wiedział, że przekazane mu pieniądze w kwocie 50 złotych na paliwo pochodziły z przestępstw. Jednakże w ocenie Sądu wyjaśnienia te są niewiarygodne w tym zakresie i należy dać wiarę wyjaśnieniom R. P. z dnia 21.10.2012 r., gdyż w złożeniu wyjaśnień obciążających D. K., R. P. w rzeczywistości nie miałby żadnego interesu. Z kolei w składaniu wyjaśnień chroniących D. K., R. P. miał interes, gdyż jak zgodnie wyjaśnili znali się, byli kolegami, razem pracowali w jednym miejscu, a także R. P. mieszkał w mieszkaniu u D. K., gdyż nie miał się gdzie podziać.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. K. co do zasady. Przede wszystkim jego wyjaśnienia, jakoby nie wiedział on, w jakim celu podwozi K. L. i R. P. oraz że nie było między nimi ustalonego podziału zysków podważają zgodne i wiarygodne w tym zakresie wyjaśnienia K. L. i R. P., którzy de facto nie mieliby żadnego interesu w obciążaniu swoimi wyjaśnieniami D. K.. Samego faktu tego, iż w dniu 09.10.2012 r. D. K. podwoził K. L. i R. P. na ulicę (...), a następnie odjechał stamtąd razem z R. P. oskarżony nie kwestionował. Jednakże twierdzenia D. K., iż nie wiedział w jakim celu tam jedzie i że nie ustalał, iż ma za to dostać część pieniędzy pochodzącą z wyłudzenia są niewiarygodne. W ocenie Sądu zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego nieprawdopodobne wydaje się, by D. K., jako dorosły człowiek po prostu zawiózł w niewiadomym mu celu K. L. i R. P. pod wskazany adres, nie pytając po co tam jada i ile to czasu zajmie, tym bardziej, że znali się od jakiegoś czasu, a R. P. zamieszkiwał nawet u niego w mieszkaniu. Ponadto wyjaśnienia R. P., które są zgodne z zeznaniami M. Ż. potwierdzają, iż R. P. wybiegł z mieszkania i uciekał, stąd wyjaśnienia D. K. nie są do końca wiarygodne i w tym zakresie, gdyż wyjaśnił on, że R. P. po prostu wszedł do samochodu i odjechali. R. P. uciekając przez M. Ż. musiałby wzbudzić u D. K. ciekawość i tym nie jest wiarygodnym twierdzenie D. K., że nie wiedział o działalności jego kolegów. W takim przypadku każdy przeciętny człowiek zauważyłby, że coś się stało i wypytywałby się dlaczego druga osoba uciekała i przed czym. Konsekwentne nieprzyznawanie się do popełnionego czynu przez D. K. jest przyjętą linią obrony, którą prawdopodobnie na późniejszym etapie postępowania ustalił z współoskarżonymi.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom M. Ż.. Znajdują one potwierdzenie w zgodnych wyjaśnieniach oskarżonych R. P. i K. L.. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd nie znalazł także żadnych podstaw by je kwestionować i by świadek ten miał jakikolwiek interes by zeznawać przeciwko oskarżonym, tym bardziej, iż ich nie znał. Zeznania te nie mają jednak większego znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności karnej D. K.. Potwierdzają one jedynie, iż R. P. wsiadł do O. (...), który prowadziła inna osoba, nie widział jednak kto prowadził ten samochód, co i tak nie było kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd uznał, iż zeznania świadka A. B. nie mają znaczenia dla rozpoznawanej sprawy. Świadek ten jest konkubina oskarżonego D. K., jednakże nie posiada ona żadnej wiedzy na temat działalności przestępczej oskarżonych, przyznała, iż pożyczała czasem swój samochód – O. (...) D. K., oraz że kojarzy J. S. i R. P., lecz nic na temat dokonanych przez nich wyłudzeń nie wie.

Sąd uznał także wyjaśnienia oskarżonego J. S. za nieprzydatne w zakresie ustalenia odpowiedzialności karnej D. K.. Wprawdzie oskarżony stwierdził, iż D. K. nie wiedział o ich działalności przestępczej i po prostu podwoził ich pod wskazane adresy bez świadomości, że dokonują oni tam wyłudzeń. Jednakże 09 października 2012 roku J. S. nie było wśród oskarżonych na ulicy (...), a złożone wyjaśnienia mógł ustalić z pozostałymi oskarżonymi w późniejszym okresie, tym bardziej, iż nie został on zatrzymany razem z resztą oskarżonych tego dnia.

Powyższy stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania D. K. popełnienia wspólnie i w porozumieniu z K. L. i R. P. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Ustalony przez Sąd stan faktyczny dał także podstawę do przypisania R. P. czynów z art. 286 § 1 k.k., 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., 278 § 1 k.k., a także 280 § 1 k.k., wobec którego Prokurator wniósł o sporządzenie uzasadnienia tylko odnośnie kary i konsekwencjach prawnych wyroku.

Oskarżony D. K. podwiózł na ulicę (...), którzy usiłowali wyłudzić kwotę 100 złotych od B. R. i oczekiwał na nich w samochodzie, a następnie gdy przybiegł R. P., to odjechał wraz z nim. D. K. wiedział w jakim celu jedzie wraz z kolegami na ulicę (...) i był umówiony co do tego, że zyskiem z dokonanego wyłudzenia podzielą się wszyscy we trzech, co wynika ze zgodnych wyjaśnień K. L. i R. P.. R. legis konstrukcji współsprawstwa umożliwia przypisanie każdemu ze współsprawców tego, co popełnili inni współsprawcy. Prowadzi to do poszerzenia zakresu odpowiedzialności karnej. Współsprawcą jest ten, kto biorąc udział w porozumieniu, ma wpływ na podjęcie decyzji popełnienia czynu zabronionego i następnie bierze udział w bezpośredniej realizacji tej decyzji, jednakże bez konieczności wypełnienia swoim zachowaniem w całości bądź w części znamion zamierzonego czynu zabronionego. Taka sytuacja miała miejsce w tym przypadku, bowiem oskarżony D. K. obejmował świadomością sposób i cel działania współsprawców. Sprawcy działali w ramach przyjętego podziału ról - D. K. miał swój udział w dokonanym przestępstwie polegający na podwiezieniu pozostałych współoskarżonych na miejsce dokonania przestępstwa, oczekiwanie na nich, a następnie pomoc w ucieczce R. P.. W związku z czym należało D. K. przypisać współsprawstwo w przestępstwie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

R. P. doprowadził K. B., I. Ż., B. R., M. G., B. M., H. L., Z. V., M. R. (1) i B. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że pod pretekstem wykonania usługi wymiany gniazdek lub wymiany licznika, podając się za pracownika firmy energetycznej przyjął od tych osób pieniądze, pomimo, iż nie wykonał obiecanych usług, ani nie miał takiego zamiaru, czym wprowadził je w błąd. Zachowanie takie wypełniło znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. Jednocześnie w taki sam sposób działał w stosunku do J. W., A. M., J. J. (3), J. M., W. K., H. J., I. M. i B. R., jednakże z uwagi na odmowę zapłaty pieniędzy przez te osoby, zamierzonego celu nie osiągnął czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Ponadto R. P. będąc w mieszkaniu K. B. dokonał zaboru pieniędzy w kwocie 1000 złotych i będąc w mieszkaniu u A. M. dokonał zaboru biżuterii o łącznej wartości około 1000 złotych czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Z kolei będąc w mieszkaniu u J. W. R. P. używając przemocy wobec w/w poprzez kopanie jej w pośladki dokonał zaboru czerwonego portfela w formie kosmetyczki z zawartością pieniędzy w kwocie 300 złotych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.- stosował bowiem przemoc w celu dokonania kradzieży.

Sąd uznając oskarżonego R. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów kwalifikowanych z art. 286 § 1 k.k. w, różnych formach stadialnych (czyny z pkt 2, 4, 5, 6, 9-21 zarzutów Sąd uznał, że stanowią one ciągi przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k. k. Podobnie za ciąg przestępstw Sąd uznał czyny zarzucane oskarżonemu R. P. w punktach 3 i 8 zarzutów, kwalifikowanych z art. 278 § 1 k.k. W myśl art. 91 § 1 k. k., jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, dwa albo więcej przestępstw w podobny sposób, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z podobnym sposobem działania – oskarżony przychodził do mieszkań starszych osób i, podając się za elektryka, pod pretekstem konieczności wymiany gniazdek elektrycznych lub liczników, wyłudzał od nich pieniądze. Z kolei odnośnie czynów z art. 278 § 1 k.k. działanie oskarżonego także było podobne, gdyż czynów tych dokonywał w mieszkaniach starszych osób, podając się za elektryka i pod nieuwagę mieszkających tam osób przeszukiwał mieszkanie i zabierał znalezione tam pieniądze. Pierwszy z zarzucanych oskarżonemu czynów został popełniony w dniu 13 czerwca 2012 r., zaś ostatni – w dniu 08/09 października 2012 r., a zatem spełniona jest także wskazana w art. 91 § 1 k. k. przesłanka popełnienia przestępstw w krótkich odstępach czasu. W związku z powyższym, wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 91 § 1 k. k. (tj. działanie z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw), Sąd uznał, że zarzucane oskarżonemu przestępstwa stanowią ciągi przestępstw określone w art. 91 § 1 k. k.

Przy wymiarze kar wobec oskarżonych Sąd oparł się o dyrektywę z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścili się oskarżeni oraz stopień ich zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karom, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu **D. K.** Sąd ocenił jako średni - oskarżony brał udział w popełnieniu zarzucanego mu czynu, jednak jego rola nie była w tym akcie wiodąca. Nadto sprawcy odnośnie tego przestępstwa nie osiągnęli zamierzonego celu i nie spowodowali szkody w majątku pokrzywdzonej. Dodatkowo kwota na jaką próbowano dokonać oszustwa była niska – 100 złotych.

Jako okoliczność obciążającą wobec oskarżonego Sąd poczytał jego karalność, za przestępstwo przeciwko mieniu, choć do jego skazania doszło dopiero w 2015r. a, a zatem po zdarzeniach mających miejsce w niniejszej sprawie. Okolicznością obciążającą było także działanie na szkodę osoby starszej, nieporadnej ze względu na wiek.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął fakt, że nie doszło do powstania szkody w majątku pokrzywdzonej oraz fakt, że w popełnieniu przestępstwa D. K. pełnił pomniejszą rolę.

Mając powyższe na względzie, Sąd w punkcie I. wyroku wymierzył oskarżonemu D. K., przy zastosowaniu art. 37a k.k. karę 300 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda stawka. Art. 37a k.k. przewiduje, iż jeżeli czyn jest zagrożony karą pozbawienia wolności nie przekraczającą lat 8, to możliwe jest zamiast orzekania tej kary orzeczenie kary grzywny lub ograniczenia wolności. Celem tego przepisu jest umożliwienie sądowi częstsze wymierzanie kar grzywny i ograniczenia wolności kosztem ilości wymierzanych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Za przypisane D. K. przestępstwo groziła kara pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, która mieści się w granicach przewidzianych w przepisie art. 37a k.k. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie wymierzenie oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby nadmiernie surowe. Przede wszystkim nie przemawia za tym stopień społecznej szkodliwości czynu, który był niski. Po za tym oskarżony pracuje i wiedzie stosunkowo ustabilizowany tryb życia (ma jedno dziecko i zamieszkuje wspólnie z konkubiną). W takim wypadku orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności mogłoby prowadzić do demoralizacji oskarżonego. Z kolei orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem nie spełniłoby wychowawczych celów kary. Oskarżony był bowiem już skazany za przestępstwo przeciwko mieniu, za co wymierzona została mu właśnie kara pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem. W ocenie Sądu, kara grzywny w tym przypadku będzie stanowiła pewną dolegliwość, a przykre odczucia związane z wykonaniem tej kary, unaocznia naganność popełnionego występku, a nadto sprawią że oskarżony (...)

swoje postępowanie i zaniecha popełniania przestępstw w przyszłości. Ilość stawek dziennych odpowiada społecznej szkodliwości czynu, a wysokość stawki podyktowana jest możliwościami zarobkowymi i majątkowymi oskarżonego.

Z kolei stopień społecznej szkodliwości czynów dokonanych przez oskarżonego **R. P.** należy ocenić jako wysoki. Oskarżony dokonywał oszustw na stosunkowo niewielkie kwoty, jednakże Sąd miał na uwadze, iż czynów tych dokonywał on wielokrotnie przy użyciu takiej samej sposobności, co świadczy, iż uczynił sobie z tego dodatkowe źródło zarobku. Ponadto za swoje ofiary wybierał osoby starsze, nieporadne życiowo i wyzyskiwał te słabości w celu oszukiwania tych osób. Przy okazji dokonywania oszustw okradał niektóre z nich, by zwiększyć swoje zyski z przestępczej działalności. Dodatkowo zwiększającym stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego jest fakt, iż w dniu 13.07.2012 roku użył wobec J. W. przemocy w celu zabrania jej portfela z pieniędzmi- przemoc ta była stosunkowo intensywna, oskarżony bowiem nie tylko przewrócił pokrzywdzoną, ale także kopnął ją w udo.

Jako okoliczności obciążające wobec oskarżonego R. P. Sąd uznał okoliczności wpływające na stopień społecznej szkodliwości czynu.

Na korzyść oskarżonego R. P. przemawia fakt, iż nie był on uprzednio karany sądownie.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie II. wyroku wymierzył oskarżonemu mu karę 3 lat pozbawienia wolności za czyny z art. 286 § 1 k.k. popełnione w warunkach ciągu przestępstw. W punkcie III. wyroku Sąd wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności w wymiarze 9 miesięcy za czyny z art. 278 § 1 k.k. popełnione w warunkach ciągu przestępstw. Natomiast w punkcie IV wyroku oskarżonemu została wymierzona kara 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. Z uwagi na wspomniany wyżej stopień społecznej szkodliwości czynu oraz ilość dokonanych czynów, świadczące o uczynieniu sobie z przestępstw źródła dodatkowego dochodu, Sąd nie znalazł podstaw, by wymierzyć oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze. Orzeczone kary stanowią adekwatną dolegliwość do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia zawinienia popełnionych czynów. Kary te także spełnią swoje cele wychowawcze wobec oskarżonego, gdyż ich surowość powinna wpłynąć na przemyślenie przez oskarżonego swojego zachowania i tym samym zaniechanie przez niego popełniania przestępstw w przyszłości.

W punkcie V. sentencji wyroku, Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone wobec R. P. w punktach II., III. i IV. sentencji wyroku, wymierzając karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Należy podkreślić, że Sąd mógł wymierzyć w badanym przypadku karę łączną od 3 lat pozbawienia wolności do 6 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Za zastosowaniem częściowej absorpcji kar przemawia ścisły związek czasowy popełnionych czynów. Za częściową kumulacją kar przemawiało popełnienie przestępstw na szkodę różnych pokrzywdzonych oraz różnorodność naruszonych dóbr prawnych. Przeciwno zastosowaniu całkowitej absorpcji kar przemawiał jednak nade wszystko wzgląd na cele kary. W ocenie Sądu, niewychowawczym posunięciem byłoby niejako premiowanie oskarżonego łagodniejszym wymiarem kary z tego tylko powodu, że dopuścił się on kilku czynów, odznaczających się wysokim stopniem szkodliwości społecznej, w krótkich odstępach czasu.

Z uwagi na fakt, iż oskarżony osiąga obecnie nie małe zarobki, a swoim postępowaniem wywołał szkodę finansową u wskazanych w sentencji wyroku osób, Sąd w punkcie VI. wyroku uznał za konieczne orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wobec osób pokrzywdzonych, tym bardziej, iż są to osoby starsze i dochodzenie przez nie swoich roszczeń w postępowaniu cywilnym byłoby nadmiernie uciążliwe.

Wskazać także należy, że Sąd, orzekając w stosunku do R. P. zastosował art. 4 § 1 k.k. wskazując, że jeżeli w dacie popełnienia czynu obowiązują przepisy względniejsze dla sprawcy od przepisów obowiązujących w czasie orzekania, stosuje się przepisy obowiązujące poprzednio. Sąd uznał, że przepisy obowiązujące w dacie popełnienia czynów są względniejsze dla oskarżonego z uwagi na treść art. 46 § 1 k.k. Obecnie wskazany środek kompensacyjny ma charakter stricte cywilistyczny – przy jego orzeczeniu i egzekwowaniu stosuje się przepisy kodeksu cywilnego, możliwe jest zatem dochodzenie od oskarżonego odsetek za opóźnienie. Na gruncie przepisu art. 46 § 1 k.k. obowiązującym w dacie czynów był do środków karny, związany także z osobą sprawcy i jego możliwościami finansowymi, nie można było także od

sprawcy dochodzić odsetek. Przepis ten w poprzednio obowiązującym brzmieniu był dla sprawców korzystniejszy. Jednocześnie wskazać trzeba, że przez przeoczenie Sąd nie przywołał tego przepisu w pkt VI i X wyroku.

W punkcie IX. wyroku Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych tam wskazanych jako przedmiotów służących do popełniania przestępstw przez oskarżonych. Zgodnie z tym przepisem Sąd może, a w przypadkach określonych w ustawie orzeka przepadek przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia. Również w tym punkcie Sąd przez przeoczenie nie przywołał art. 4 § 1 k.k.

W punkcie XII. wyroku Sąd zasądził od Skarby Państwa kwotę 1653,12 zł dla adw. M. R. (2), tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, gdyż była ona obrońcą z urzędu oskarżonego D. K..

Z kolei w punkcie XIII. Wyroku Sąd obciążył oskarżonych kosztami postępowania w sprawie oraz opłatami. Brak jest podstaw do zwolnienia z tego obowiązku oskarżonych, bowiem swoim postępowaniem wywołali te koszty, są osobami w sile wieku, zdolnymi do pracy i uzyskują obecnie zarobki w wystarczającej wysokości do poniesienia tychże kosztów.